

Rolnummer 5582
Arrest nr. 11/2014 van 23 januari 2014

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût en T. Giet, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, emeritus voorzitter M. Bossuyt, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging

Bij vonnis van 12 februari 2013 in zake A.B. tegen Securex (Gemeenschappelijke kas voor de verzekering tegen arbeidsongevallen), waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 21 februari 2013, heeft de Arbeidsrechtbank te Brussel de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Schenden de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken de artikelen 10, 11 of 30 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, in zoverre zij de sociaal verzekerden die in rechte treden tegen een socialezekerheidsinstelling, verbieden om hun rechtsvordering in te stellen en voort te zetten in een taal die behoort tot de talen waarin het rechtscollege waarbij de zaak aanhangig is gemaakt, zitting kan houden en die werd gebruikt in hun administratieve betrekkingen met de genoemde instelling, zoals dat wordt toegestaan bij de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken ?

2. Schendt artikel 4, § 1, tweede lid, van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, in zoverre het de vergelijkbare categorieën van personen, namelijk, enerzijds, de sociaal verzekerden die woonachtig zijn in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en voor de Brusselse rechtscolleges in rechte treden tegen een socialezekerheidsinstelling die in een eentalig gebied is gevestigd, die zijn verplicht om hun rechtsvordering in de taal van dat laatste gebied in te stellen en voort te zetten - ook al hebben zij in hun administratieve betrekkingen een andere taal gebruikt overeenkomstig de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken - en, anderzijds, de sociaal verzekerden die woonachtig zijn in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en eveneens voor de Brusselse rechtscolleges in rechte treden maar ten aanzien van een socialezekerheidsinstelling die in datzelfde gebied is gevestigd, die hun vordering zowel in het Frans als in het Nederlands kunnen instellen en voortzetten, verschillend behandelt ?

Dient, in voorkomend geval, het antwoord op die vraag verschillend te zijn naargelang de instelling door de betrokken sociaal verzekerde kan worden gekozen of naargelang zij hem wordt opgelegd, zoals dat het geval is met de arbeidsongevallenverzekeraar van zijn werkgever ? ».

De Ministerraad heeft een memorie ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 12 november 2013 :

- is verschenen : Mr. V. Vander Geeten *loco* Mr. F. Gosselin, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Snappe en E. Derycke verslag uitgebracht;

- is de voornoemde advocaat gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

A.B. verzoekt de Arbeidsrechtbank te Brussel voor recht te zeggen dat het ongeval waarvan hij op 17 september 2010 het slachtoffer is geweest, een arbeidsongeval is en vordert de veroordeling van Securex tot het vergoeden van alle gevolgen van dat ongeval.

Securex acht de vordering onontvankelijk wegens de schending van artikel 4 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, dat bepaalt dat de gedinginleidende akte in het Nederlands wordt opgesteld indien de verweerder in het Nederlandse taalgebied woonachtig is, hetgeen het geval is voor Securex.

De Arbeidsrechtbank te Brussel merkt op dat de bevoegdheid van de Rechtbank niet wordt verantwoord door een plaats die zich in Vlaanderen bevindt, hetgeen de toepassing van artikel 3, tweede lid, van de wet van 15 juni 1935 zou inhouden, aangezien de woonplaats van de eiser in een gemeente van de Brusselse agglomeratie is gelegen. Het is dus artikel 4, § 1, van de wet van 15 juni 1935 dat van toepassing is. De dagvaarding had in het Nederlands moeten worden opgesteld en de rechtspleging had in die taal moeten worden voortgezet.

De Arbeidsrechtbank te Brussel is evenwel van oordeel dat rekening moet worden gehouden met het arrest nr. 98/2010 van het Grondwettelijk Hof van 16 september 2010. Dat arrest kan te dezen echter niet zonder meer worden overgenomen aangezien de onderhavige rechtspleging geen betrekking heeft op een vordering van een werknemer ten aanzien van een werkgever, maar op die van een sociaal verzekerde ten aanzien van een socialezekerheidsinstelling. Dat neemt niet weg dat « de lering ervan bij die van de voorliggende zaak lijkt aan te leunen ». Enerzijds en op algemene wijze, aangezien dat arrest in die zin zou kunnen worden geïnterpreteerd dat het toestaat zich in rechte te bedienen van de taal die in de betrekkingen vóór het geschil is gebruikt, met name in zoverre de beslissing in dat arrest wordt verantwoord door de vereisten met betrekking tot de goede werking van het gerecht. Anderzijds en concreet, aangezien het voorliggende geval een aantal gelijkenissen vertoont met de situatie die aan het Grondwettelijk Hof was voorgelegd : de eiser zet uiteen enkel Franstalig te zijn; hij is woonachtig in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad; hij werkt er en is er het slachtoffer van een arbeidsongeval geweest; hij werkte voor een vennootschap die er op wettige wijze is gevestigd en die krachtens artikel 52, § 1, van de op 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dus ertoe is gehouden te zijnen aanzien het Frans te gebruiken; ten slotte en bovenal heeft hij de mogelijkheid om aan de arbeidsongevallenverzekeraar van zijn werkgever, hoewel hij in het Nederlandse taalgebied is gevestigd, te vragen in zijn administratieve betrekkingen het Frans te gebruiken, overeenkomstig de artikelen 41, § 1, 42 en 46, § 1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, die krachtens artikel 1, § 1, 2°, van die wetten op de arbeidsongevallenverzekeraars van toepassing zijn; en hij heeft geen contractuele relatie met de wetsverzekeraar van zijn werkgever, die uitsluitend door die laatste is gekozen, zodat hij dus niet de mogelijkheid had zelf te kiezen voor een medecontractant die in het tweetalige gebied of in het eentalig Franse taalgebied is gevestigd.

De Rechtbank beslist bijgevolg de hiervoor weergegeven prejudiciële vragen te stellen.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van de Ministerraad

A.1. De Ministerraad betwist allereerst de ontvankelijkheid van de prejudiciële vraag die betrekking heeft op de artikelen 2 en 3 van de wet van 15 juni 1935. Hij doet gelden dat artikel 3, tweede lid, en artikel 4 van de wet van 15 juni 1935 elkaar uitsluiten. Te dezen, zodra de territoriale bevoegdheid van de Arbeidsrechtbank te Brussel overeenkomstig artikel 628, 14°, van het Gerechtelijk Wetboek wordt bepaald door de woonplaats van de eiser en die laatste zich in het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad bevindt, is enkel artikel 4, § 1, van de wet van 15 juni 1935 van toepassing, zoals de verwijzende rechter trouwens opmerkt.

A.2. De Ministerraad is vervolgens van mening dat de prejudiciële vragen geen antwoord behoeven in zoverre zij betrekking hebben op artikel 4 van de wet van 15 juni 1935. De Ministerraad doet gelden dat het voormelde arrest nr. 98/2010 van het Grondwettelijk Hof, zoals de verwijzende rechter opmerkt, in de onderhavige zaak kan worden overgenomen gezien de feitelijke gegevens waarop in het vonnis is gewezen. De Ministerraad is van oordeel dat de prejudiciële vragen, aangezien dat arrest te dezen *mutatis mutandis* kan worden overgenomen, geen antwoord behoeven omdat de verwijzende rechter krachtens artikel 26, § 2, 2°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof niet ertoe was gehouden ze te stellen.

A.3. In ondergeschikte orde is de Ministerraad van mening dat de prejudiciële vragen een interpretatie behoeven die een ontkennend antwoord inhoudt. Steunend op het voormelde arrest nr. 98/2010, merkt de Ministerraad op dat het Grondwettelijk Hof in dat arrest voorrang heeft gegeven aan een pragmatische interpretatie van de in het geding zijnde bepaling, die het de partijen mogelijk maakt de gerechtelijke procedure in te stellen in de taal die is gebruikt in de administratieve betrekkingen die aan het proces voorafgaan. Hoewel in het proces, te dezen, geen werknemer tegenover zijn werkgever staat, maar een sociaal verzekerde tegenover een socialezekerheidsinstelling die eenzijdig door zijn werkgever is gekozen, neemt zulks niet weg dat het voormelde arrest is gebaseerd op het beginsel van de inachtneming van de rechten van de verdediging en op de goede werking van het gerecht, die niet rekbaar zijn en alle rechtzoekenden op identieke wijze moeten beschermen, ongeacht de behandelde materie. De in het arrest nr. 98/2010 gesuggereerde interpretatie kan te dezen dus eveneens in aanmerking worden genomen, in plaats van een vaststelling van ongrondwettigheid. Op de zetel van de wetsverzekeraar heeft immers geen enkele concrete relatie feitelijk plaatsgevonden. Daarenboven, hoewel de verwijzende rechter vaststelt dat er geen contractuele relatie tussen de eiser en de verweerder bestaat, merkt hij op dat er toch betrekkingen tussen die twee partijen bestaan : de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 maken het de eiser mogelijk om van de wetsverzekeraar van zijn werkgever te eisen dat hij het Frans is gebruikt, zelfs indien de zetel van de verweerder in het Nederlandse taalgebied is gelegen; het ongeval is aangegeven in het Frans op een door de wetsverzekeraar opgesteld formulier dat door de eiser in het Frans is aangevuld; in rubriek 12 van dat formulier wordt gepreciseerd dat het Frans de taal is van de correspondentie van de wetsverzekeraar met de eiser; bijgevolg is de voor de verwijzende rechter betwiste administratieve beslissing van de wetsverzekeraar opgesteld in het Frans.

De Ministerraad besluit dat de prejudiciële vragen ontkennend moeten worden beantwoord, door voorrang te geven aan een interpretatie van artikel 4, § 1, tweede lid, van de wet van 15 juni 1935 die bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Die interpretatie zou kunnen worden geformuleerd op een wijze die analoog is aan die welke het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 98/2010 in aanmerking heeft genomen.

- B -

B.1. De artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals zij van toepassing waren op het geschil voor de verwijzende rechter, bepalen :

« Art. 2. Voor de burgerlijke rechtbanken en rechtbanken van koophandel van eerste aanleg, en de arbeidsrechtbanken die hun zetel hebben in de provincies Antwerpen, Oost-Vlaanderen, West-Vlaanderen en Limburg en in het arrondissement Leuven, wordt de gehele rechtspleging in betwiste zaken in het Nederlands gevoerd.

Art. 3. De bij artikel 2 vastgestelde regel geldt insgelijks voor de vredegerichten en, wanneer de vordering het bedrag, vastgesteld in artikel 590 van het Gerechtelijk Wetboek, niet overschrijdt, voor de politierechtbanken van het arrondissement Brussel die zitting houden in de aangelegenheden bedoeld in artikel 601*bis* van hetzelfde Wetboek en wier rechtsgebied uitsluitend uit Vlaamse gemeenten bestaat gelegen buiten de Brusselse agglomeratie.

Hij is eveneens van toepassing op de vorderingen die worden ingesteld voor de rechtbank van eerste aanleg, de arbeidsrechtbank, de rechtbank van koophandel en, wanneer de vordering het bedrag vastgesteld in artikel 590 van het Gerechtelijk Wetboek overschrijdt, de politierechtbanken die zitting houden in de aangelegenheden bedoeld in artikel 601*bis* van het Gerechtelijk Wetboek, waarvan de zetel in het arrondissement Brussel is gevestigd, wanneer een zaak voor de rechtbank aanhangig wordt gemaakt op grond van een territoriale bevoegdheid bepaald door een plaats welke zich op het grondgebied van een van voormelde gemeenten bevindt.

Art. 4. § 1. Behoudens de gevallen van artikel 3 wordt het gebruik der talen voor geheel de rechtspleging in betwiste zaken voor de gerechten van eerste aanleg waarvan de zetel in het arrondissement Brussel is gevestigd, en, wanneer de vordering het bedrag vastgesteld in artikel 590 van het Gerechtelijk wetboek overschrijdt, voor de politierechtbank van Brussel die zitting houdt in de aangelegenheden bedoeld in artikel 601*bis* van hetzelfde Wetboek geregeld als volgt :

De akte tot inleiding van het geding wordt in het Fransch gesteld, indien de verweerder woonachtig is in het Frans taalgebied; in het Nederlandsch, indien de verweerder woonachtig is in het Nederlands taalgebied; in het Fransch of in het Nederlandsch, ter keuze van den eischer, indien de verweerder woonachtig is in eene gemeente van de Brusselsche agglomeratie of geen gekende woonplaats in België heeft.

De rechtspleging wordt voortgezet in de taal der akte tot inleiding van het geding, tenzij de verweerder, voor alle verweer en alle exceptie, zelfs van onbevoegdheid, vraagt dat de rechtspleging in de andere taal wordt voortgezet.

§ 2. De bij de vorige alinea voorziene aanvraag wordt mondeling gedaan door den verweerder die in persoon verschijnt; zij wordt schriftelijk ingediend, wanneer de verweerder bij lasthebber verschijnt. Het geschrift moet van de hand zijn van verweerder en door hem zelf ondertekend; het blijft aan het vonnis gehecht.

De rechter doet op staanden voet uitspraak. Hij kan weigeren op de aanvraag in te gaan, indien uit de elementen van de zaak blijkt dat de verweerder eene toereikende kennis bezit der taal gebruikt voor het opmaken der akte tot inleiding van het geding. De beslissing van den rechter moet met redenen omkleed zijn; zij is voor verzet noch voor beroep vatbaar. Zij is uitvoerbaar op de minuut en voor registratie, zonder andere rechtspleging noch

vormvereisten; de uitspraak van de beslissing, zelfs in afwezigheid van partijen, geldt als betekening.

§ 3. Dezelfde aanvraag tot voortzetting in de andere taal mag, onder dezelfde voorwaarden, worden gedaan door de verweerders die gedomicilieerd zijn in een der volgende gemeenten : Drogenbos, Kraainem, Linkebeek, Sint-Genesius-Rode, Wemmel, Wezembeek-Oppem ».

B.2. De eerste prejudiciële vraag betreft de bestaanbaarheid van de artikelen 2, 3 en 4 van de in het geding zijnde wet met de artikelen 10, 11 en 30 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in zoverre zij de sociaal verzekerden die in rechte treden tegen een socialezekerheidsinstelling, verbieden om hun rechtsvordering in te stellen en voort te zetten in een taal die behoort tot de talen waarin het rechtscollege waarbij de zaak aanhangig is gemaakt, zitting kan houden en die werd gebruikt in hun administratieve betrekkingen met de genoemde instelling, zoals dat wordt toegestaan bij de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

De tweede prejudiciële betreft de bestaanbaarheid van artikel 4, § 1, tweede lid, van de in het geding zijnde wet met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in zoverre het de vergelijkbare categorieën van personen, namelijk, enerzijds, de sociaal verzekerden die woonachtig zijn in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en voor de Brusselse rechtscolleges in rechte treden tegen een socialezekerheidsinstelling die in een eentalig taalgebied is gevestigd, die zijn verplicht om hun rechtsvordering in de taal van dat laatste taalgebied in te stellen en voort te zetten - ook al hebben zij in hun administratieve betrekkingen een andere taal gebruikt overeenkomstig de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken - en, anderzijds, de sociaal verzekerden die woonachtig zijn in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en eveneens voor de Brusselse rechtscolleges in rechte treden maar ten aanzien van een socialezekerheidsinstelling die in datzelfde taalgebied is gevestigd, die hun vordering zowel in het Frans als in het Nederlands kunnen instellen en voortzetten, verschillend behandelt.

B.3. Uit de elementen van de zaak en uit de motieven van de verwijzingsbeslissing blijkt dat de eiser voor de verwijzende rechter Franstalig is, dat hij in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad woont, dat hij er werkt voor een onderneming die in dat taalgebied is

gevestigd, dat hij het slachtoffer van een arbeidsongeval is geweest en dat de door zijn werkgever gekozen wetsverzekeraar in het Nederlandse taalgebied is gevestigd. Het Hof beperkt zijn onderzoek tot dat geval.

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

B.4.1. Volgens de Ministerraad is de eerste prejudiciële vraag onontvankelijk in zoverre zij betrekking heeft op de artikelen 2 en 3 van de in het geding zijnde wet.

B.4.2. Uit de motieven van de verwijzingsbeslissing blijkt dat de oorsprong van het verschil in behandeling waarover aan het Hof een vraag wordt gesteld, zich bevindt in artikel 4, § 1, tweede en derde lid, van de in het geding zijnde wet, in zoverre die bepaling erin voorziet dat de gedinginleidende akte in het Nederlands wordt opgesteld indien de verweerder in het Nederlandse taalgebied woonachtig is en dat de rechtspleging wordt voortgezet in de taal van de gedinginleidende akte, tenzij de verweerder, vóór alle verweer en alle exceptie, zelfs van onbevoegdheid, vraagt dat de rechtspleging in de andere taal wordt voortgezet.

In zoverre zij betrekking heeft op de artikelen 2, 3 en 4, §§ 2 en 3, van de in het geding zijnde wet, is de eerste prejudiciële vraag onontvankelijk.

B.5.1. Volgens de Ministerraad behoeven de prejudiciële vragen geen antwoord in zoverre zij betrekking hebben op artikel 4 van de in het geding zijnde wet, aangezien de verwijzende rechter niet ertoe was gehouden ze te stellen en het arrest nr. 98/2010 van 16 september 2010 in de onderhavige zaak kon overnemen.

B.5.2. Vermits de prejudiciële vraag die het Hof bij zijn vermeld arrest nr. 98/2010 heeft beantwoord niet een identiek onderwerp had als de prejudiciële vragen die in onderhavige zaken zijn gesteld, dient de exceptie te worden verworpen.

Ten gronde

B.6. Bij de regeling van het taalgebruik in gerechtszaken dient de wetgever de individuele vrijheid van de rechtsonderhorige om zich van de taal van zijn keuze te bedienen te verzoenen met de goede werking van de rechtsbedeling. Bovendien dient de wetgever daarbij rekening te houden met de taalverscheidenheid die is verankerd in artikel 4 van de Grondwet, dat vier taalgebieden vastlegt, waarvan er één tweetalig is. Hij vermag dan ook de individuele vrijheid van de rechtsonderhorige ondergeschikt te maken aan de goede werking van de rechtsbedeling.

B.7. Dat neemt niet weg dat, wanneer de wetgever, ter uitvoering van artikel 30 van de Grondwet, het gebruik van de talen regelt voor gerechtszaken, hij hierbij het in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet gewaarborgde beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie dient te eerbiedigen.

B.8. Uit de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde bepaling blijkt dat de regel volgens welke enkel de verweerder, krachtens artikel 4, § 1, derde lid, van de in het geding zijnde wet, kan vragen om de taal te veranderen van de rechtspleging voor een gerecht van eerste aanleg waarvan de zetel in het arrondissement Brussel is gevestigd, in het verlengde ligt van artikel 4, § 1, tweede lid, van dezelfde wet krachtens hetwelk de akte tot inleiding van het geding voor een dergelijk rechtscollege in het Frans wordt gesteld indien de verweerder in het Franse taalgebied woont en in het Nederlands indien de verweerder in het Nederlandse taalgebied woont. Zodoende geeft de wetgever « voorrang aan de taal van den verweerder. Deze moet dus vóór alles weten wat men van hem vergt » (*Parl. St.*, Senaat, 1934-1935, nr. 86, p. 14; *Hand.*, Senaat, 11 april 1935, p. 516).

B.9.1. Het gebruik van de talen maakt evenwel het voorwerp uit van bijzondere bepalingen inzake de sociale betrekkingen tussen de werkgevers en hun personeel.

B.9.2. Met toepassing van artikel 52, § 1, van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken gebruiken de werkgevers, voor de akten en bescheiden die bij de wet en de reglementen zijn voorgeschreven en voor die welke zijn bestemd voor hun personeel, de taal van het gebied waar « hun exploitatiezetel of onderscheiden exploitatiezetels » zijn gevestigd,

waarbij die bescheiden, in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, in het Frans of in het Nederlands worden gesteld naargelang het personeel voor wie zij bestemd zijn, Frans of Nederlands spreekt.

B.10. Met toepassing van de artikelen 41, § 1, 42 en 46, § 1, van diezelfde wetten, die krachtens artikel 1, § 1, 2°, van die wetten op de wetsverzekeraars van toepassing zijn, dient het Frans of het Nederlands waarvan een in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad wonende particulier zich bedient of het gebruik vraagt, te worden gebruikt.

B.11. Indien artikel 4, § 1, tweede lid, van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken in die zin moet worden geïnterpreteerd dat, wanneer de verweerder een rechtspersoon is, de taal van het gedinginleidende exploit wordt bepaald op grond van zijn maatschappelijke zetel, zelfs in de geschillen met betrekking tot een arbeidsongeval, terwijl het slachtoffer van het arbeidsongeval die taal noch in zijn betrekkingen met de werkgever die de wetsverzekeraar heeft gekozen, noch in zijn betrekkingen met die wetsverzekeraar heeft gebruikt, brengt het, ten nadele van de werknemers die het slachtoffer zijn van een arbeidsongeval en die hun prestaties in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad verrichten, een verschil in behandeling teweeg dat niet redelijk is verantwoord.

Wanneer de wetsverzekeraar door de werkgever wordt gekozen en, indien die werkgever in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad woonachtig is, het Frans of het Nederlands moet kunnen gebruiken met de sociaal verzekerden, zoals bij de artikelen 41, § 1, 42 en 46, § 1, van de voormelde gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 wordt vereist, is het immers niet verantwoord dat het proces waarin een werknemer die het slachtoffer is van een arbeidsongeval en een wetsverzekeraar tegenover elkaar staan die, overeenkomstig hun wettelijke verplichtingen, het Frans of het Nederlands hebben gebruikt in hun sociale betrekkingen - ook in de geschillenfase van die betrekkingen -, in de andere taal dient plaats te vinden, waarbij de maatschappelijke zetel van de wetsverzekeraar als lokalisatiecriterium wordt genomen. Die verplichting om die rechtspleging in een andere taal te voeren dan die van de aangeknoopte betrekkingen is niet in overeenstemming met de rechten van de verdediging van de verzekerde, die zich zal moeten verantwoorden in een taal die niet de zijne is, noch met de goede werking van het gerecht, aangezien de rechters de zaak in een andere taal zullen moeten behandelen dan die van de stukken die hun worden voorgelegd, en zij riskeert kosten en onnodige traagheid met zich mee te brengen, aangezien zij het noodzakelijk

kan maken dat een beroep wordt gedaan op beëdigde vertalers en tolken, zoals de artikelen 8 en 30 van de in het geding zijnde wet bepalen.

B.12. De prejudiciële vragen dienen bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 4, § 1, tweede lid, van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken schendt de artikelen 10, 11 en 30 van de Grondwet doordat die bepaling het een werknemer wiens prestaties zijn verbonden aan een exploitatiezetel gelegen op het grondgebied van het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad en die het slachtoffer van een arbeidsongeval is, niet mogelijk maakt zijn vordering tegen de door zijn werkgever gekozen wetsverzekeraar in te stellen en voort te zetten in de taal waarin die wetsverzekeraar zich krachtens de artikelen 41, § 1, 42 en 46, § 1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken tot hem dient te richten.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 23 januari 2014.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

J. Spreutels